

ut? Nej. Ja, så blif kvar då. — Ja, ja, adv. Betecknar ett jakande svar, liksom Ja, men med förstärkt uttryck. Skall jag gå? Ja, ja, gör det. — Ja ja, int. 1) (uttalas: jaja) Betecknar: a) Ett erkännande. Ja ja, det är alltför sant. Ja ja, det kan du ha rätt i. — b) Tvifvel, farhåga, fruktan, hot. Ja ja, vi få väl se. Ja ja, faran är ej förbi ännu. Ja ja, det går på tok för honom till sluts. Ja ja, akta dig. — 2) (uttalas: jaja) a) Säges i samma mening som bem. 1. — b) Betecknar hot och säges ofta på skämt till barn, t. ex.: Ja ja, du lilla skälm, akta dig bara!

Anm. Enär Ja ja uttalas olika, torde vara skäl att på något sätt beteckna detta olika uttal. Således kunde man för bem. 1. skriva ja-ja och för bem. 2. jaja, samt för adv. bibehålla ja, ja.

JABROR, jäbrör, m. 3. pl. — bröder. (fam.) En, som jakar till allt hvad en annan säger. Vara j. åt någon.

JACARANDA, schakarända, s. Peruanskt trädslag, som begagnas af snickare till finare arbeten.

JACKA, f. 1. Kort, åtsittande tröja, med helt små skört baktill.

JACOBIN, m. fl., se Jakobin, &c.

JAG, pron. pers. Betecknar första personen. sing. J. tackar. J. för min del tror, att . . . — S. En annan j. sjelf, som liknar eller föreställer en sjelf. Mitt, hans, hennes &c. andra j., säges om en ganska ålskad eller outhärlig person. (Fil.) J-et, det tänkande väsendet, anden hos människan.

JAGA, v. a. o. n. 1. 1) Antingen med eller utan hundar förfölja vilda djur, för att fånga eller döda dem. J. harar, vargar, råfvar. (Absolut) Gå ut att j. Han j-r hvar dag. J. på annans mark. (Fig.) J. efter, begärligt söka, fika efter, t. ex. J. efter ära, nöjen. — J. bört, ihóp, ín, ned, tillbaka, úndan, úpp, út, se Bortjaga, &c. — 2) (sjöt.) Medelst forceerad segling söka upphinna ett eller flera i sjön varskodda fartyg. J. ett fartyg. — 3) Säges äfv. om djur, som förfölja andra. Katten j-r råttor. — 4) Drifva, fösa. J. alla obehöriga ur rummet. J. flugörna ur rummet. J. på flykten, drifva på f. — J. bört, ihóp, ín, ned, tillbaka, úndan, úpp, út, se Bortjaga, &c. — 5) J. fuskare, bönhasar, spana efter sådana, för att göra beslag på deras verktyg. — 6) J. ín, slå, drifva in, t. ex. J. in en spik. — 7) (neutr.) J. omkríng, slacka, drifva, fara omkring hit och dit. — Jagande, n. 4. o. Jagning, f. 2.

JAGARE, m. 3. (skepp.) Det främsta stagsplet.

JAGBACKE, m. 2. pl. — backar. Så kallas vissa mindre skogsdelar, fordom begagnade till jagtställen för kongl. personer.

JAGBULT, m. 2. (skepp.) Bult, som brukas att utdrifva gamla bultar med.

JAGERBOM, m. 2. pl. — bommar. (skepp.) Ett rundhult, som förlänger klyverbommen.

JAGERFALL, n. 5. (skepp.) En göling, hvarmed jagaren hissas.

JAGERSKOT, m. 5. (skepp.) Det tåg, hvarmed jagaren trimmas.

JAGT, f. 3. 1) Vilda djurs förföljande, för att fånga eller döda dem. Stora j-en, på högdjur. Lilla j-en, på annat stöttat villebråd. Gå, vara på j. Lesva af j. Bildar flera sammansättningar, såsom: Björn-, Varg-, Räf-, Harjagt, m. fl. — 2) Menniskors förföljande, eftersättande,

efterspaning. Hålla j. efter röfvere. — 3) (sjöt.) Fartygs eftersättande. Göra j. på ett fartyg. — 4) Villebråd, som fångas på jagt. Har du gjort god j.? Se här hela min j. — Ss. J-betjening, -betjent, -bössa, -dräng, -gevär, -klädning, -musik, -redskap, -rätlighet.

JAGT, se Jakt.

JAGTDUK, m. 2. Se Jagtlapp.

JAGTFALK, m. 2. En art af Falksläktet, hvit med bruna fläckar eller streck, omkr. 2 fot lång; inöfvas till jagt. Falco Gyrfalco.

JAGTFÅGEL, m. 2. pl. — fåglar. Fågel, inöfvad till jagt.

JAGTGEHÄG, jäcktjehäg, n. 5. Se Jagtpark.

JAGTHORN, n. 3. Ett slags blåsinstrument, liknande ett valdthorn, som nyttjas vid jagt.

JAGTHUND, m. 2. Hund, som inöfvas till jagt.

JAGTHUS, n. 3. 1) Hus, på en aflägsen trakt af ett jagtområde, der man vid behof kan hvila öfver. — 2) Särskilt hus för jagtredekapens förvarande.

JAGTHYDDA, f. 1. Helt litet jagthus.

JAGTJUNKARE, m. 3. Så kallas, i vissa länder, en adelsman, som har någon högre anställning vid hofjagtstaten.

JAGTKANON, m. 3. Kanon, i fören på ett fartyg, och som begagnas vid jagt på annat fartyg.

JAGTKASSA, f. 1. Allmän kassa till bestridande af kostnaderna vid skalljagter o. s. v.

JAGTKNIF, m. 2. pl. — knifvar. Lång, bred och stark knif, som brukas på jagt till de fällda djurens sönderstyckande.

JAGTLAPP, m. 2. (jäg.) Sex kvarter långt väfstycke, oljemåladt med karrikaturer i svart och rött eller andra afstickande färger. J-ar uppsättas till djurs kvarhållande inom en skallplats.

JAGTLEOPARD, m. 3. En art Leopard, med man, i Asien och Afrika. Felis jubata.

JAGTNÄT, n. 3. Nät, som brukas till djurfångst.

JAGTORDNING, f. 2. Stadga, rörande jagt och jagträttighet, med hvad dertill hör.

JAGTPAGE, jäcktpåsch, m. 3. Ung ädling, anställd vid ett hofs jagtstat.

JAGTPARK, m. 3. Enkom för jagt inhägnad skogspark.

JAGTPARTI, -- tí, n. 3. Trupp af jägare, som äro stadde på jagt.

JAGTPLATS, m. 3. Särskilt utsedd och inrättad plats för jagt, isynn. skalljagt.

JAGTROP, n. 3. Rop, som till tecken uppgifves vid jagt.

JAGTROSS, jåg-trå'ss, m. 2. (skepp.) Tåg, som begagnas vid varpning och bogsering.

JAGTRÄTT, m. sing. Rättighet att jaga på en viss mark.

JAGTSLOTT, n. 3. Större jagthus, der man vistas under jagttiden.

JAGTSPJUT, n. 3. Ett slags spjut, som begagnas vid vildsvinsjagt.

JAGTSTEG, n. 3. (jäg.) Steg om en och en half aln.

JAGTSTYCKE, n. 4. Musikstycke, som blåses vid stora jagter. — Syn. Fanfar.

JAGSTÖFVEL, m. 2. pl. — stöflar. Vattentät stöfvel af groft läder, som brukas vid jagt.

JAGFTERM, m. 2. Ord, uttryck, som brukas vid jagt.